

ټرل شوي کڅوره

په تېزۍ سره مېز په سوک ووهل شو، پښې يې اوخوځېدې، چوکۍ يې شاته کړه، له ځايه پورته شو او په لور غږ يې وويل:

-ولي خاندۍ؟

ټولو سرونه لاندې ځوړند ونيول او چوپه چوپتيا شوه. هلک په بېره د سړي له مخې تېر، د سپينې لرگينې دروازي خوا ته روان شو. دروازه يې په تېزۍ سره بنده کړه، اوږه صالون کې يې منډه واخيسته او باندې انگر ته ووتلو.

بنه وخت وروسته د بنونځي زنگ ووهل شو. زياتره زده کونکي له ټولگيو ووتل خو ځينې بيا په خپلو چوکيو او ټولگيو کې ناست ول. هلک د بنونځي په انگر کې په لويه ډبره، سر ځوړند، خفه ناست وو. د يو څو شيبو وروسته د هلک مخې ته د دوو بنيادمو سيوري جوړ شو. هلک پاس وکتل گوري چې دوه کوچني ماشومان يې مخې ته ولاړ دي. ماشومانو يو بل ته وکتل او د يو ماشوم شونډې وخوځېدې او په خشکه يې هلک ته وويل:

-ستا نوم همایون دی؟

-هو، زما نوم همایون دی خو ولي؟

ماشوم په لاس باندې خاڼې انار د وړې او وځې وبللې. -هااغلته درته استاد ولاړ ده. مور يې راواستولو تر څو ته هلته ورشي. هلک له ډبرې پورته، ځادر (کتره) يې له ځان سره واخيسته او د ادارې خوا ته روان شو....

هلک ادارې ته ورسيدو او د دروازي مخې ته لکه نادیده شاوخوا يې کتل. د ادارې دروازه خلاصه وه، ناڅاپه يو استاد په هلک غږ کړ:

-راځه همایونه! ما را غوښتی يې.

هلک اداري ته ننوت او دروازه يې بنده کړه. په اداره کې د بنونځي ټول بنوونکي ناست ول. ځينو بنوونکو د چايو پيالې په لاسونو کې نيولې او ځيني بيا له خپلو موبايلو سره مصروف ول. هلک له هر يوه بنوونکي سره ستري مشي وکړه. په يو کاوچ (چوکۍ) باندې دو هاستادان د نورو دريو استادانو ته مخامخ ناست ول، دوی سره او خوځيدل تر څو په کاوچ کې د کيناستو ځای پيدا شي. استاد هلک ته په کاوچ کې د کيناستو اشاره وکړه او هلک د دوو بنوونکو، بني خوا کيناست. دروازه ټک ټک شوه، ټولو استادانو سترگي دروازي ته شوې. په دروازه يو پوخ عمر- لرونکی کس چې سپينه خولی او توره گيره يې لرله، اداري ته را داخل شو. سړي د سلام ويلو وروسته د استادانو له مخې تېر او هلته کيناستو، چيرته چې بايد يو سر معلم کېږي. سر معلم خپل موبایل او بټوه په ميز کينودل او هلک ته يې وويل:

-زويه ته دلته څه کوي؟

د هلک مخې ته يو ناست استاد چې کور- يې پېښور کې دی خو دلته ت دريس ورکوي، په بېره وويل:

-سر معلم صېب، دغه هلک مور- راغونښتی.

-مانن په نهم ټولگي کې زده کونکو ته درس ورکولو چې دې هلک پسې نورو شاگردانو وخنډل او دغه هلک له صنفه د باندې په ژړا و وتلو. فکر کوم د همایون نن دوهمه ورځ ده چې دلته دولتي مکتب ته راغلی...

سر معلم په حیرانی ټولو استادانو ته وکتل او بيا يې هلک ته په خشکه وويل:

- زويه! نورو ملگرو دې ولي در پسې خنډل؟

هلک يو وار سر معلم صېب ته وکتل او بيا يې سترگي پېښوري استاد ته واړولې. پېښوري استاد ورته د سترگو په اشاره اجازه ورکړه

چي هر څه وويي.

هلک سر لاندې ځورند کړ او شونډې يې اوخوځيدې:

- ما مخکې په يو شخصي مکتب کې درس ويلو، پلار به مې خپله
وظيفه کوله او زه به يې نه پرېښودم چې کار وکړم. پلار به مې تل
په دېټنگار کولو چې زه په يو شخصي ښونځي کې زده کړې وکړم
تر څو په آينده کې يو ښه شخص جوړ شم.

سر معلم صېب! ته پوهيرې چې شخصي مکتب څه ناڅه ښه او
معياري دي نسبت دولتي ښونځيو ته خو اوس چې مې پلار زموږ
سره دلته نشته نو زه مجبور شوم چې دولتي مکتب کې داخله وکړم.
نو نن ورځ په ټولگي کې زما جامې (کالي) شکيدلي وو نو زموږ-
همصنفيانو راپسې خندل.

سر معلم ښوونکو ته وکتل چې دوی ټول هلک ته په حيرانۍ گوري
او وروسته سر معلم هلک ته مخ وړ و او وويل:
-پلار دې چې له تاسو سره نه دی، نو د چا سره دی؟
د هلک له خولې خبره را ووته:
-پنجابيانو سره!!

ټولو يو او بل ته وکتل، له دې چې سر معلم کومه خبره وکړي،
پېښوري استاد وار مخکې کړ:
-څنگه له پنجابيانو سره؟ همایونه!

هلک پېښوري استاد ته سترگې ونيولې او وويل:

-دا ډېره لويه خبره ده خو خبر....

-پلار به مې دلته له دولت سره دنده کوله او زموږ- اقتصاد به
څه ناڅه ښه وو. زموږ ټول وروڼه او خویندې به ښونځيو ته تللو،
شپې او ورځې به مو په خوشحالی تيرولې.

-يوه ورځ زموږ- پلار دې ته اړ شو چې د خپلې درملنې لپاره بايد

گاونڊي هېواد پاڪستان ته لار شي تر څو هلته يې تداوي وشي. د طور خم په لاره کې له يو کس سره ملگري شو. له هغه کس سره دوه کوچني بيکونه (بکسونه) او يوه تړل شوي کڅوړه وه. دې کس دغه تړل شوي کڅوړه زمور-پلار ته ورکړه، تر څو يې هغه بلي غاړې ته واړوي. زما پلار سره دومره زيات شيان د ورلو نه ول نو ځکه يې د هغهملگري خبره رد نه کړه او کڅوړه يې ترې را واخيسته.

زما پلار او د هغه نوي ملگري د بکسونو او د شيانو د ليدو (چيکولو) ځای ته ورغلل ترڅو پاڪستاني پوليس د دوی شيان اوگوري. دملگري دوه بيکونه له ماشين څخه تېر شول او هغه ته يې د تللو وويل او ملگري يې لار. زما پلار، لاسي بکس له ماشين څخه تېر کړو خو د تړل شوي کڅوړې په تيريدو سره ماشين سره علامه (نبشه) روښانه کړه او ماشين زنگونه شروع کړل. پنجابي عسکر زما پلار له لاسه ونيو او يوې خوا ته يې کړ. بل پاڪستاني پوځ تړل شوي کڅوړه را واخيسته او ويې کتل چې دې تړل شوي کڅوړي کې چرس او مخدره مواد دي. پلار مې ډېر ځلي ورته د هغه بل کس يادونه وکړه چې دغه کڅوړه د هغه ده. خو پنجابي پوليسو زما د پلار خبره نه منله او هغه يې دپيښور يوې لويې تهنې (حوزې) ته روان کړ.....

هلک غټ اسويلی وويست او په خشکه يې وويل:

- مور ډېره هڅه وکړه، تر څو پلار مو آزاد شي خو هيڅ مو وه نه کړای شوای. پلار مې دوه کاله کپري چې د پنجاب د نظر لاندي د تورو تنبو شاته شپي سبا کوي.

- کله نه چې مې پلار د پنجاب له خوا بندي شوی نو زه مکتب ته نه يم تللی او ما ټوله ورځ او وخت کار کولو تر څو په خپلو خویندو او وروڼو باندي تعليم وکړم. خو زمور-ترونه دې ته نه حاضرېږي

چي زما خویندي دي بنونځي ته لاري شي. يواځيني پلار به مي وو
چي د هغه په شتون کي به هم ما او هم مي خویندو او ورونو تعليم
کولو. اوس مي فيصله کړي تر څو زه خپلي پاتي زده کړي بېرته
بشپړي کړم.

سر معلم چي خوله خبرو ته جوړوله، نو د بنونځي زنگ ووهل شوو.
ټول بنونکي له حايه پورته شول، تر څو خپلو خپلو ټولگيو ته د
تدریس لپاره لار شي خو يواځي پيښوري استاد په اداره کي
پاتي شو.

پيښوري استاد هلک ته نيژدې راغي، ملا کي ورته ټيټ شو او ويي
ويل:

- همایونه! د هغي تهني (حوزي) کوم ادرس يا د چا نمبر لري چي
کومه کي ستا پلار بندي دی؟

هلک ورته هر څه ورکړل/ووويل په څه چي هغه پوهيده.

بنه شيبه وروسته پيښوري استاد موبایل غوږ-ته ونيو او د اداري له
وتلو سره يي په موبایل کي ووويل:

-سلام عليكم تهاني دار صېب!

د پيښوري استاد آواز نور اداري کي ناستو کسانو نه شو اوريدلی...
.

سر معلم له حايه پورته شو، خپله بتوه او موبایل يي را واخيستل او
هلک ته يي ووويل:

- څه زويه ته نن کور-ته وختي لار شه. زه دي له استاد سره خبري
کوم.

- خو.....

- خو او مو دي نه منم. ته نن رخصت يي. او بله دا چي، پيښوري
استاد زه پيژنم هغه په پيښور کي ډېر پيژندگلي لري. گوره اوس
يي يو لوی کس ته زنگ ووهلو. ان شاءالله چي ستا پلار به د پنجاب

له زندانه آزاد پيري.....
سر معلم او هلک له ادارې څخه بهر او په لوی سالون کې روان وو
تر څو د هلک ټولگي ته ورشي.
څه شيبه وروسته هلک خپله بکسه را واخيسته او د بنونځي له لويې
دروازې بهر شو. هغه څو قدمونه نه وو اخيستي چې موبایل يې
وتنگيده. هلک د کوچني موبایل په شنه بټن گوته ټينگه کړه او غوږ
ته يې ونيو:

-هلو!

-همایونه! زه يم، پلار دي.

-بابا!!!!!!!

-هو زويه، زه له بنده آزاد شوم.....

هلک له خوشحالی څخه ټوپونه وهل شروع کړل. هغه يوې او بلې
خوا ته کتل چې سترگې يې په پيښوري استاد ولگيدې او په
ژړاغوني غريبي نار ه کړه.
-استاده!!!

پيښوري استاد چې لاس کې يې وړوکی موبایل وو، د بنونځي له
لويې دروازې سره، چې خپل چپ مټ يې له ديوال سره لگولی وو،
ولاړوو.....

پای

واجد منگل: ليکوال

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**